

Arrest

nr. 167 711 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 augustus 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag van 4 augustus 2011 wordt op 21 oktober 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 31 januari 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 4 augustus 2011 ongegrond wordt verklaard.

1.4. Bij arrest nr. 128 274 van 27 augustus 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen de beslissing van 31 januari 2014.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 27 oktober 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 november 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 27 oktober 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 19 februari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[M., M.] [R.R. ...]

[...]

Nationaliteit: Azerbeidzjan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9 bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van huidige bepalingen.

Op 31.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 04.08.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 04.08.2011 (zie bevestiging arts d.d. 25.11.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 31.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekster kan daar immers niet terug vallen op ouders of familieleden. Alle dichte familieleden verblijven ten andere in België.

De zoon van verzoekster, dhr [E. R.], geboren te [...] (Azerbeidzjan) op [...], met de Azerbeidjaanse nationaliteit, verblijvende te 8940 WERVIK, [...] (Nationaal Nummer: [...] - CGVS Nummer: [...] -DVZ Nummer: [...]), diens echtgenote en hun 2 kinderen zijn eveneens in België en verblijven te 8940 Wervik, [...].

Ook de familieleden van haar schoondochter, dhr [A. H.] [...], geboren te [...] op [...], met de nationaliteit van Azerbeidzjan en mevr [N. H.] [...], geboren te [...] op [...], met de nationaliteit van Azerbeidzjan, verblijven in België.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

2.1.2. De Raad stelt allereerst vast dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en deze verzoekster dus geenszins de verplichting oplegt om terug te keren naar haar land van herkomst. In zoverre zij aldus thans voorhoudt dat een terugkeer naar haar herkomstland een ongerechtvaardigde inmenging zou inhouden in haar recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, blijkt niet dat haar betoog dienstig is in het kader van het thans voorliggende beroep. In casu ligt enkel een beslissing voor waarbij het bestuur een door verzoekster ingediende meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, omdat zij zich steunde op dezelfde elementen zoals zij deze reeds inriep in een aanvraag op dezelfde grond van 4 augustus 2011 in het kader waarvan op 31 januari 2014 reeds een ongegrondheidsbeslissing werd genomen. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing (nog) enige toetsing diende door te voeren aan artikel 8 van het EVRM, of hieromtrent in enige motivering diende te voorzien.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nr. 128 274 van 27 augustus 2014 reeds oordeelde als volgt:

"In casu beperkt de verzoekster er zich toe te stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn, daar zij niet kan terugvallen op ouders en familieleden. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich hiermee beperkt tot een blote bewering. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster in het kader van haar asielrelaas verklaard heeft dat een dochter en twee zussen in het land van herkomst verblijven. Ook waar de verzoekster stelt dat "ten andere" alle dichte familieleden in België verblijven, beperkt zij zich tot een blote bewering. Zij zet geenszins uiteen op welke dichte familieleden en op welk gezins- en privéleven zij doelt. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 augustus 2011 gaf de verzoekster aan bij haar zoon en schoondochter te verblijven, en verwees zij tevens naar familieleden van de schoondochter die in België zouden verblijven, maar zij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat dit nog steeds het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt integendeel dat de verzoekster op een ander adres woont dan het adres aangegeven in voormelde aanvraag. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de zoon en schoondochter van de verzoekster blijkens de "Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf" van 28 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 31 januari 2014 geciteerd wordt, het voorwerp uitmaken van een inreisverbod van 6 november 2013, hetgeen niet betwist of weerlegd wordt door de verzoekster, zodat hoe dan ook niet valt in te zien hoe een terugkeer naar het land van herkomst een verstoring van een gezinsleven, voor zover dit al zou aangetoond worden, met zich mee kan brengen en de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekster over een gezins- of familieleven beschikt in België dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekster haar middel opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betoogt dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte, evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Te dezen stelt de Raad vast dat in casu de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekster een aanvraag indiende om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gestoeld is op medische redenen en geen verband houdt met een wens tot gezinshereniging met enige familieleden die in België zouden verblijven.

De verzoekster beperkt zich tot een theoretisch betoog en loutere beweringen en laat na enige hinderpaal aan te tonen voor het beleven van een gezins- en privéleven elders.

De verzoekster toont zodoende niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

De Raad stelt vast dat verzoekster thans het betoog herneemt zoals zij dit naar voor bracht bij de Raad in het kader van voormeld beroep, doch bijkomend concrete gegevens betreffende haar zoon en schoondochter en familieleden van haar schoondochter bijbrengt. De Raad ging in voormeld arrest evenwel ook reeds in op deze gezinsbanden zoals verzoekster deze inriep in de verblijfsaanvraag van 4 augustus 2011. De Raad stelde vast dat niet blijkt dat er sprake is van een samenwonen en dat bovendien verzoekster niet betwist dat haar zoon en schoondochter het voorwerp uitmaken van een inreisverbod van 6 november 2013, zodat "hoe dan ook niet valt in te zien hoe een terugkeer naar het land van herkomst een verstoring van een gezinsleven, voor zover dit al zou aangetoond worden, met zich mee kan brengen en de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen". De Raad stelde ook

vast dat verzoekster naliet enige hinderpaal aan te tonen voor het beleven van het gezins- en privéleven elders. Verzoekster betoogt thans andermaal dat zij en haar zoon en schoondochter op hetzelfde adres wonen, doch zonder dat zij dit met concrete stukken aantoonst. In ieder geval toont zij bovendien geenszins aan dat haar zoon en schoondochter thans niet langer onder de gelding van een inreisverbod zouden staan of zij hier alsnog zouden zijn toegelaten tot een verblijf. Zij laat ook andermaal na om concrete hinderpalen aan te brengen die een verderzetting van het privé- of gezinsleven elders zouden kunnen verhinderen. Verzoekster brengt aldus wezenlijk geen nieuwe elementen aan die van aard zijn dat deze alsnog afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM, of die een herbeoordeling zouden noodzaken.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist in casu dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 9 en 9 ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoekster voert 1 de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheids-toestand van verzoekster die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen. Bovendien kan men enerzijds in Azerbeidzjan niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging (RvS 7 mei 2001, nr. 95.175), anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoekster kan terugvallen (RvS 18.03.1995, nr. 72.594)

Indien de behandeling zou worden stopgezet, zou de toestand erop achteruitgaan en zou verzoekster zware pijnen lijden. Om haar een beetje levenszin te geven, wordt verzoekster strikt opgevolgd en dient zij verder behandeld te worden.

Verzoekster verwijst verder naar de algemene slechte toestand van de gezondheidszorg in Azerbeidzjan :

http://www.unicef.org/azerbaijan/health_nutrition_2684.html

<http://flyingcarpetsandbrokenpipelines.blogspot.be/2009/12/health-care-system-in-azerbaijan.html>

“Following dissolution of the Soviet Union, Azerbaijan's health care system was devastated. What was used to be centrally planned, free and general health care system, became vague institution run on "small" bribes (hormet) paid in form of everything and anything (depending on that person's status) with worsened quality and poor access (especially in remote areas of the country).

Those who can afford it, head to private hospitals for treatments and check- ups that could cost more than an average salary (which is approximately 250 Azeri Manat according to state statistics).

Those who can't, head to state hospitals (worse nightmare) where quality is so low that you feel like going back home and basically dying (perhaps you might think I am exaggerating, but trust me its the last place you want be if you are sick). “

http://www.azerbaijan.alloexpat.com/azerbaijan_information/healthcare_azerbaijan.php

“The healthcare system remains highly centralised and organised on the basis of centrally-determined norms without reference to local conditions or the changing epidemiological situation. Proliferation of small specialised facilities dilutes expertise and resources. Funding for health is controlled by the Ministry of Finance (MoF) independently of performance and service quality. The Ministry of Health (MoH) has weak stewardship capacity and lacks a clear health policy. Health promotion is not addressed.

Primary care services are not well developed and facilities are often in very poor condition, some lacking in water and electricity, and staff are poorly trained. Secondary care follows the former centralised Soviet model with large numbers of hospitals and beds; many people attend hospitals for basic needs. Privatisation of some facilities has been introduced but does not address the need for overall rationalisation of services. “

De gezondheidszorg is in heel Azerbeidzjan niet van goede kwaliteit. Een presidentieel decreet ter hervorming van het gezondheidsstelsel is in 2009 getekend maar nog niet geïmplementeerd. RFE/RL, Abuse allegations highlight child protective strains in Azerbaijan, 1 juni 2009.

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/05/23/azerbeidzjan-2012-05-23.html>

Verzoekster wijst erop dat de gezondheidszorg in Azerbeidzjan geenszins gratis is:

Voor veel diensten, die officieel gratis of tegen een geringe administratieve vergoeding verkregen moeten kunnen worden, geldt dat extra betaald moet worden (bijvoorbeeld de gezondheidszorg en het onderwijs).

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/05/23/azerbeidzjan-2012-05-23.html>

The health sector in Azerbaijan has suffered from a lack of resources, largely because of the country's struggle with economic crisis and political instability in the years which followed Independence. Although the national economy is now in much better shape, Azerbaijan still needs assistance to improve its services for reproductive health and to ensure people can access them. “

www.unfpa.org/tr/azerbaijan/rh-situation.htm:

Verzoekster wijst er tenslotte op dat de behandeling die in Azerbeidzjan voorhanden is, geenszins kan vergeleken worden met de mogelijkheden die in België voorhanden zijn. Verzoekster wijst erop dat de behandeling in Azerbeidzjan uiterste beperkt is. Van therapieën is geen enkele sprake.

Gezien de medische toestand van verzoekster is het dan ook aangewezen dat zij verder in België wordt behandeld.

De dienst vreemdelingenzaken stelt eenvoudigweg dat de aanvraag onontvankelijk is gezien deze dezelfde elementen zou bevatten als de reeds eerder ingediende aanvraag op basis van art. 9 ter VW. Zij laat na haar beslissing verder te motiveren.

Het is niet aan een ambtenaar om te oordelen of er sprake is van nieuwe medische elementen in de nieuwe 9ter aanvraag. De inhoud van het medisch attest moet beoordeeld worden door de ambtenaar-geneesheer. (RvV 25.895, 10 april 2009)”

2.2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is, omdat de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de aanvraag van 4 augustus 2011. Er wordt gesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is in vergelijking met de gezondheidstoestand zoals deze voorlag bij de aanvraag van 4 augustus 2011, en deze enkel wordt bevestigd.

Verzoekster betoogt op algemene wijze, en zonder verdere toelichting, dat de beslissing verder diende te worden gemotiveerd. De Raad stelt evenwel vast dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat ook niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 augustus 2011. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in wezen geen concreet betoog naar voor brengt ter weerlegging van dit motief. Verzoekster blijft volledig in gebreke aan de hand van concrete gegevens te duiden welke nieuwe elementen bij de thans voorliggende aanvraag dan wel voorlagen die niet eerder voorlagen in het kader van de aanvraag van 4 augustus 2011.

Verzoekster betoogt dat haar aandoeningen wel degelijk een reëel risico inhouden in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij herneemt in dit verband in wezen haar betoog zoals zij dit reeds naar voor bracht bij de Raad in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van 31 januari 2014 waarbij haar verblijfsaanvraag van 4 augustus 2011 ongegrond werd verklaard. Dit betoog komt erop neer dat zij stelt dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren bij terugkeer naar haar herkomstland, dat een adequate behandeling en opvolging niet mogelijk zijn in haar herkomstland en dat haar toestand zonder behandeling erop zal achteruitgaan en zij zware pijnen zal lijden. Zij brengt nog een bijkomende bron bij over de algemene toestand van de gezondheidszorg in Azerbeidzjan. Haar betoog lijkt er aldus op te zijn gericht andermaal de onwettigheid aan te tonen van de ongegrondheidsbeslissing van 31 januari 2014. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep. Het betoog van verzoekster lijkt erop te zijn gericht de Raad te willen uitnodigen een herbeoordeling te maken van de beoordeling die reeds werd gemaakt in het arrest nr. 128 274 van 27 augustus 2014, doch gaat er aldus aan voorbij dat de Raad zich in het kader van het thans voorliggende beroep enkel dient uit te spreken over de wettigheid van de thans bestreden beslissing en de vraag of verweerder in

deze beslissing kon vaststellen dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft ingeroepen. Op dit punt blijft zij in gebreke aan te tonen dat verweerder zich bij deze vaststelling heeft gesteund op een incorrecte feitenvinding of hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat niet blijkt dat de verschillende bronnen betreffende de algemene toestand van de gezondheidszorg in Azerbeidzjan enige gewijzigde situatie op dit punt beschrijven sinds de eerdere aanvraag van 4 augustus 2011. Er blijkt geenszins dat op dit punt enig nieuw element voorligt. Het thans bijkomend door verzoekster in haar verzoekschrift opgenomen citaat handelt bovendien concreet over de reproductieve gezondheidszorg in Azerbeidzjan, waarvan de relevantie in casu geenszins blijkt.

Verzoekster weerlegt met haar betoog de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 augustus 2011. De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt nog dat de beoordeling of er sprake is van nieuwe (medische) elementen dient te gebeuren door een arts-adviseur en de inhoud van de door haar voorgelegde medische attesten enkel door een dergelijke arts-adviseur – en niet door een gewone ambtenaar – kan worden beoordeeld. De Raad wijst er evenwel op dat de wetgever in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid heeft gegeven om toepassing te maken van de daarin voorziene niet-ontvankelijkheidsgrond indien wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op dezelfde grond. De wetgever heeft in dit verband de tussenkomst van een arts-adviseur niet noodzakelijk geacht. De Raad benadrukt dat voor de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet ook enkel de elementen zoals deze ten grondslag liggen aan de beide verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met elkaar dienen te worden vergeleken. Er blijkt geenszins dat dit in casu een inhoudelijke, medische beoordeling van de voorliggende medische gegevens behelst of zou behelzen. Nu verzoekster het motief in de bestreden beslissing niet weerlegt dat zij de elementen die zij inriep in de thans voorliggende verblijfsaanvraag reeds inriep in haar eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 augustus 2011, blijkt geenszins dat verweerder de verblijfsaanvraag opnieuw diende over te maken aan een arts-adviseur met het oog op het opstellen van een medisch advies in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad dient ten slotte te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Verzoekster voert afzonderlijk een schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben miskend, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.2.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad andermaal dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, kan verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig niet dienstig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). In zijn arrest nr. 128 274 van 27 augustus 2014 weerhield de Raad bovendien reeds geen schending van artikel 3 van het EVRM gelet op verzoeksters gezondheidstoestand en zoals reeds werd

vastgesteld maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat in dit verband enig nieuw element zou spelen. De ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet weerhouden.

2.2.2.5. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS